

Καὶ μὴ θαρρῆς, ἂν μ' ἀρνηθῆς, πῶς θὲ νὰ κιτρινίσω!
Γαρουφαλάκι θὰ γενῶ, γιὰ νὰ σὲ δαιμονίσω
Εὔβ. (Κάρυστ.) || Ποιήμ.

Βγάλετε ρόδα ντροπαλά | γαρουφαλάκια,
τὰ γιανσεμιά τὰ ἀπαλά | καὶ τὰ ζαμπάκια
Κ. Γούναρ., Ἀνθολογ. Ἡρ. Ἀποστολίδ., 58

Γαρουφαλάκια, ποὺ γελοῦσατε 'ς τὴ γλάστρα ὀλοχρονίς,
μονά, διπλά, μονόχρωμα, πολύχρωμα κι ὅλα ὠραῖα
Δ. Ζευγώλ., Ν. Ἑστ. 27 (1953), 351. Ἡ λ. καὶ ὡς ἐπὶ ὧν.
ὑπὸ τύπ. Γαριφαλάκης καὶ Γαρουφαλάκης Ἀθῆν. κ.ά.

γαριφαλάτος ἐπίθ. Πελοπν. (Κλουτσινοχ.) γαρο-
φαλάτος Λεξ. Βάιγ. γαρουφαλάτος Κέρκ. Πελοπν.
(Αἰγιάλ. Κίτ. Μάν. Ὀλυμπ.) γαρουφαλάτους Θράκ.
(Ἀδριανούπ. Αἰν.) γαραφαλάτος Προπ. (Ἀρτάκ.)

Ἐκ τοῦ οὗς. γαρίφαλο καὶ τῆς παραγωγ. καταλ.
-άτος. Ὁ τύπ. γαροφαλάτος (πιθανῶς κατ' ἐπίδρασιν
τοῦ Ἰταλ. *garofanato*) καὶ παρὰ Σομ. καὶ ἐν Ἀγα-
πίου Γεωπονικῷ (ἐκδ. Βενετίας) σ. 53. Ὁ τύπ. γαρα-
φαλάτος κατ' ἀφομοίωσιν.

1) Ὁ ὁμοιάζων κατὰ τὸ σχῆμα πρὸς τὸ γαρίφαλο 1,
δ ἰδ.: Πελοπν. (Αἰγιάλ. Κλουτσινοχ.): *Πρότσες γαρι-
φαλάτες* (μὲ κεφαλὴν ὁμοίαν πρὸς τὴν τοῦ *μοσκοκαρ-
φιοῦ*) Κλουτσινοχ. *Κίτρα γαρουφαλάτα* (τὰ μικρά,
τῶν ὁποίων διατηρεῖται εἰσέτι ὁ στῦλος τοῦ ὑπέρου)
Αἰγιάλ. Πβ. γαρίφαλο 2δ. β) Ὁ περιέχων «γαρίφαλα»,
δι' ὃ ἰδ. γαρίφαλο 1 Κέρκ.—Λεξ. Βάιγ. 2) Ὁ ὁμοιά-
ζων κατὰ τὸ σχῆμα ἢ τὸ χρῶμα πρὸς τὸ ἄνθος «γαρί-
φαλο», δι' ὃ ἰδ. γαρίφαλο 3 Θράκ. (Ἀδριανούπ. Αἰν.)
Πελοπν. (Κίτ. Μάν. Ὀλυμπ.) Προπ. (Ἀρτάκ.): *Νέος*
γαρουφαλάτος (μὲ πρόσωπον *ροδοκόκκινον*) Κίτ. Μάν.
Γαραφαλάτος κάλλος (κάλλαιον ἀλέκτορος παχὺ μὲ σαρ-
κώδεις προεξοχὰς προσδιδούσας εἰς τὸ ὅλον σχῆμα γαρι-
φάλου) Ἀρτάκ.: *Κόττα γαραφαλάτη* (ἡ ἔχουσα κάλ-
λαιον παχὺ καὶ ἀναδιπλούμενον) αὐτόθ.

γαριφαλέας ὁ, ἀμάρτ. γαρουφαλέας Πελοπν. (Κίτ.
Μάν.)

Ἐκ τοῦ οὗς. γαρίφαλο, παρ' ὃ καὶ γαρούφαλο, καὶ
τῆς παραγωγ. καταλ. -έας, δι' ἣν ἰδ. -ιάς.

Παῖς ἡ νέος εὐειδής, ὠραῖος: *Ἐλα πᾶ, γαρουφαλέα*
μου. Ἐναί ἕνας νέος! γαρουφαλέας!

γαριφαλένιος ἐπίθ. Ἡπ. (Δέλβιν.) Πελοπν. (Μάν.)
κ.ά. γαρουφαλένιος Ἡπ. Κέρκ. (Ἀργυρᾶδ.) Πελοπν. (Κίτ.
Μάν.) γαρουφαλ-λένιος Χίος (Πυργ.) Θηλ. γαρουφαλ-
λένη Χίος (Πυργ.) γαροφαλ-λέν-νη Χίος (Πυργ.)

Ἐκ τοῦ οὗς. γαρίφαλο καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ.
-ένιος.

Ὁ ἔχων χρῶμα προσώπου ὁμοιάζον πρὸς τὸ τοῦ ἄν-
θους «γαριφάλου» (βλ. γαρίφαλο 3), ὁ *ροδοκόκκινος*
ἐνθ' ἄν.: *Ἐχει ἕνα παιδί γαρουφαλένιο, πολὺ ὁμορφο,*
ἔναί σὰν ἄγγελος Πελοπν. (Κίτ. Μάν.) || Ἀσμ.

Νύφη γαρουφαλένια μας | κι ἀσημομεταξένια μας
αὐτόθ.

Πλύνε, γαρουφαλένια μου, πλύνε, καθάρια βρύση,
ἐγώ, πουλλί μου, σ' ἀγαπῶ, πού ὁ Θιὸς νὰ σὲ βοηθήσῃ
Κέρκ. (Ἀργυρᾶδ.)

Ἐχει μύτη κοντυλένια, μάγουλα γαριφαλένια
Ἡπ. (Δέλβιν.)

γαριφαλιά ἡ, κοιν. γαρουφαλιά Κρήτ. Κύπρ. Χίος
(Βροντ.) — Λεξ. Βάιγ. Περίδ. Μπριγκ. Πρω. Δημητρ.

γαροφαλ-λιά Χίος (Πυργ.) γαριοφαλιά Σκυρ. γαρου-
φαλιά σύνθηθ. γαρεφαλέα Μέγαρ. γαρεφαλιά Εὔβ. (Βρύσ.
κ.ά.) Κρήτ. γαρεφαλ-λιά Εὔβ. (Αὐλωνάρ. Κουρ. Κύμ.)
γαρ'φαλέα Τσακων. (Βάτ.) γαρ'φαλιά Τσακων. (Χα-
βουτσ.) γαρ'φαλιά Κυδων. Κύθν. Μύκ. Πάρ. Πελοπν.
(Καλάβρυτ. Λογγ. Πυλ.) Σάμ. Τένεδ. ἄροφαλ-λιά
Κύπρ. ἄρουφαλιά Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Ἐκ τοῦ οὗς. γαρίφαλο καὶ τῆς παραγωγ. καταλ.
-ιά. Ὁ τύπ. γαροφαλιά καὶ παρὰ Σομ.

1) Τὸ δένδρον τῶν τροπικῶν χωρῶν καρυόφυλλος
ὁ ἀρωματικὸς (*caryophyllus aromatica*), τῆς τάξεως
τῶν μυρτωδῶν (*myrtaceae*), γνωστὸν διὰ τοὺς ξηροὺς
κάλυκας του, τὰ «γαρίφαλα», δι' ὃ ἰδ. γαρίφαλο 1
Κέρκ. (Ἀργυρᾶδ.) Κρήτ. Κύπρ. κ.ά. || Ἀσμ.

Γαρουφαλιάς γαρίφαλο καὶ κανελλιᾶς κανέλλα,
ἔχω τσ' ἀγκάλες μ' ἀνοιχτὲς κι ὅποιας θέλεις ἔλα
Ἀργυρᾶδ.

Γαρεφαλιάς γαρέφαλο καὶ κανελλιᾶς κανέλλα,
τσ' ἀγάλες μου 'χω ἀνοιχτὲς κι ὅδεν ὀρίσης ἔλα

Κρήτ. Συνών. *καρεφιλιά, μοσκοκαρφιά.* 2) Τὸ
καλλωπιστικὸν φυτὸν διόσανθος ὁ καρυόφυλλος (*dian-
thus caryophyllus*), τῆς τάξεως τῶν καρυοφυλλωδῶν
(*caryophyllaceae*), καλλιεργούμενον διὰ τὰ εὐχροα
καὶ εὖοσμα ἄνθη του, τὰ «γαρίφαλα», δι' ὃ ἰδ. γαρί-
φαλο 3 κοιν.: *Ὁ κήπος εἶναι γεμάτος γαριφαλιές.*
Ἐχω μιὰ γλάστρα μὲ γαριφαλιά κοιν. Φύτεψα μιὰ ρίζα
γαρουφαλιά πολλὰχ. Μιὰ γλάστρα γαρ'φαλιά Μύκ.
Ποτίζου τι' γαρουφαλιές Πελοπν. (Κίτ. Μάν.) || Ἀσμ.

Γαρουφαλιά μου ἀπότιστη, ποιὸς θὲ νὰ σὲ ποτίσῃ,
καὶ ποιὸς εἶν' πρῶτος πού θὰ 'ρτῇ νὰ σὲ κορφολογήσῃ;
Ρόδ.

Γαρεφαλιάς συνόνομη, τοῦ γαρεφάλου μοιάζεις,
ὅδε γυρίσης νὰ μὲ δῆς, μεσ' 'ς τὴ γαρδιά μὲ σφάζεις
Κρήτ.

Σ' τὸ παλεθῦρι πού 'σαι σύ, γαρεφαλιά δὲν πρέπει,
ἀτῇ σου 'σαι γαρεφαλιά, ποιὸς ἔχει μάτια λέπει
Εὔβ. (Βρύσ.)

Μελαχρινὴν ἐφίλησα, κι ἄσπρη μὲ παραστέκει
ν' ἀφήσω τὴ 'αρουφαλιά, νὰ πάω 'ς τὸν ἀσβέστη;
Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

'αρουφαλιές, μιλήσετε ἐπάνω 'ς τὸ φουστάνι,
ὁπού 'το δὲ καλύτερο καὶ δὲ δὲ ξαναβάνει
(μοιρολ.) αὐτόθ.

Τίνος ἔν' τξεῖνον τὸ θαφκειὸν τζαί τξεῖνον τὸ τξιούριν;
τξιτρομηλιὰν τζ' 'αροφαλ-λιὰν ἔχω νὰ τὸ φυτέψω
(τξιούριν = κιβούρι) Κύπρ. || Ποιήμ.

Ἦταν κ' ἐκείνη ἕνα φυτὸ μυριστικό, καθὼς ἐσεῖς,
βασιλικέ, γαρουφαλιά, τρισαί καὶ ματζουράνα
(τρिसαί = ἀρμπάρόριζα) Δ. Ζευγώλ., Ν. Ἑστ. 27 (1953),
325. 3) Ὑπὸ τὸν τύπ. γαρεφαλέα τοῦ περιβολίου κα-

λεῖται ποικιλία τοῦ κοσμητικοῦ φυτοῦ ταγήτης ὁ στιλ-
πνὸς (*tagetes lucida*), τῆς τάξεως τῶν συνθέτων (*com-
positae*) Μέγαρ. Συνών. γαριφαλίνα 4, κατιφές.
4) Τὸ ἄνθος γαρίφαλο, δ ἰδ. Νάξ. (Ἀπύρανθ.): *Ἐμεῖς*
ἔχομε μιὰ διπλὴν 'αρουφαλιά πῶχει ὅλο δὲ χρόνο 'αρου-
φαλιές ἀπάνω κ' εἶναι χαρὰ θεοῦ. β) Μεταφ., μικρὸν
αἱμάτωμα ἐμφανιζόμενον ἐπὶ τοῦ δέρματος τῶν μικρῶν
παιδίων καὶ ἐξαφανιζόμενον συνήθως μὲ τὴν πάροδον
τοῦ χρόνου Νάξ. (Ἀπύρανθ.): *Αὐτὸ δὲ μωρὸ ἔχει*
'ς τὸ μάουλο μιὰ γαριφαλιά.

Ἡ λ. καὶ ὡς ὄν. γυναικῶν ὑπὸ τοὺς τύπους *Γαρι-*
φαλιά σύνθηθ. Γαρουφαλιά πολλὰχ. Γαροφαλιά Κρήτ.

